

Biskup Czesław Kaczmarek - w 55. rocznicę śmierci

Czesław Kaczmarek biskup rzymskokatolicki, ordynariusz diecezji kieleckiej w latach 1938-1963. Urodził się 16 kwietnia 1895 r. we wsi Lisewo Małe w powiecie Sierpc (ówczesna gubernia płocka). Początkowo uczęszczał do szkoły w Ligowie, a następnie Seminarium Nauczycielskiego w Skępem - Wymyślinie, które ukończył w 1914 r.

Później podjął pracę w charakterze guwernera dzieci Marii i Kazimierza Klimkiewiczów w majątku Tłuchów. W 1916 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Płocku. W okresie najazdu bolszewickiego zgłosił się ochotniczo, jako sanitariusz, do Wojska Polskiego. Po zakończeniu działań wojennych powrócił do seminarium, które ukończył w 1922 r. i w tym samym roku uzyskał święcenia kapłańskie. Otrzymał zgodę na studia zagraniczne, które odbył w Lille i Paryżu uzyskując stopień doktora filozofii. Podczas pobytu zagranicą prowadził również pracę duszpasterską wśród emigracji polskiej we Francji. Do kraju powrócił w 1928 r. Otrzymał nominację na sekretarza generalnego Związku Młodzieży Polskiej Męskiej na terenie diecezji płockiej, a w 1930 r. został dyrektorem Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej w Płocku. 25 maja 1938 r. został mianowany biskupem kieleckim. Konsekracja biskupia odbyła się w katedrze kieleckiej 4 września 1938 r. Posługę biskupią rozpoczął pod hasłem Omnia pro Christa Rege - Wszystko dla Chrystusa Króla, w szczególny sposób zajmując się szkolnictwem katolickim. Wybuch wojny zmusił go do zminimalizowania działań i do walki o diecezję. Działal w ruchu oporu, rozwijał działalność charytatywną, pomagał przetrwać duchownym diecezji kieleckiej. Prowadził pracę ordynariusza, wizytując parafie i administrując biskupstwem. Po II wojnie światowej bp Cz. Kaczmarek zajął się unormowaniem życia religijnego na Kielecczyźnie. Rozwijał szkolnictwo kościelne, zabiegał także o uaktywnienie pracy kieleckiego seminarium oraz stworzenie pełnej i wykwalifikowanej kadry profesorskiej. Gdy w dniu 4 lipca 1946 r. miał miejsce w Kielcach pogrom ludności żydowskiej, biskup Kaczmarek powołał specjalną, niezależną od komunistycznego rządu komisję. Raport z prac tej komisji, poddający w wątpliwość oficjalną wersję wydarzeń został przekazany ambasadorowi USA w Polsce Arturowi Bliss Laneowi. Biskup Czesław Kaczmarek stał się dla komunistycznej władzy postacią niewygodną, wobec czego został aresztowany i osadzony w więzieniu na Mokotowie w Warszawie. Proces rozpoczął się 14 września 1953 r. Oskarżono go współpracę z wywiadami USA i Watykanu oraz kolaborację z Niemcami w czasie wojny. W dniu 22 września 1953 r. Biskup Czesław Kaczmarek został skazany na 12 lat więzienia. Przebywał w więzieniu do 8 lutego 1955 r. Po uwolnieniu przyjechał do Kielc, ale musiał je na żądanie władz po kilku dniach opuścić. 3 lutego 1956 r. został ponownie aresztowany i osadzony w więzieniu na Mokotowie, skąd wyszedł ostatecznie 14 maja 1956 r. Decyzją władz państwowych rozpoczął przymusowy pobyt w klasztorze O.O. Kapucynów w Rywałdzie Królewskim. Władze komunistyczne zgodziły się na jego powrót do diecezji kieleckiej w kwietniu 1957 r. Biskup podjął działania na rzecz budowy nowego gmachu kurii przy ulicy Wesolej, oraz erygował parafię św. Józefa Robotnika na SzydłóWKu, za jego zgodą księża Pallotyni objęli w posiadanie klasztor na Karczówce. Władze jednak nie zaprzestały nagonki na jego osobę, a wszystkie te negatywne doświadczenia wpłynęły pogorszenie się stanu zdrowia biskupa. Wyjechał więc na leczenie do sanatorium w Nałęczowie, jednak jego stan pogorszył się na tyle, że przetransportowany do szpitala w Lublinie, zmarł tam w dniu 26 sierpnia 1963 r. Nabożeństwo żałobne odbyło się 29 sierpnia w Kielcach, w kościele katedralnym. W uroczystościach pogrzebowych wzięł m.in. udział ks. bp Karol Wojtyła. W 1990 r. bp Cz. Kaczmarek został pośmiertnie uniewinniony i zrehabilitowany, a w 1991 r. jego imieniem nazwano w Kielcach ulicę noszącą dotychczas imię Marcelego Nowotki.